

LA LLUFA [✝]

LA GUINEU A CAN GALLINA

Cap de la delinqüència econòmica resulta ser delinqüent econòmic

Nom, Óscar Sánchez Gil. Estat civil, casat (amb una policia). Professió, policia. Càrrec, Cap de la delinqüència econòmica i fiscal. Vocació, pintor-empaperador de parets. Personalitat, tímida i modesta.

L'amic Óscar ha estat detingut per acumular uns vint milions d'euros a casa seva. A partir d'aquí s'ha muntat un Cristo. Per què? A veure, qui no té vint milions d'euros a casa seva amagats a les parets?

Estudiem la seva vida: l'Oscar fou un noi senzill. De petit volia ser primer ministre però la seva humil família no va poder pagar-li els estudis. Aleshores va dirigir la seva afició a pintar parets però tampoc la família podia comprar-li pintura per fer les pràctiques necessàries a F.P. i al final va decidir –com abans feien els quarts fills de les famílies pobres que entraven al seminari– fer-se policia perquè l'ingrés era gratis. A l'Acadèmia (o on sigui que estudien

caràcter retingut va fer pensar als mestres que era de confiança... i així passat un temps, el van posar a l'equip de males praxis econòmiques i més endavant el van anomenar cap.

Funcionari model era fins que un dia va rebre una trucada. Complidor com sempre va anar al lloc on el citaven i va trobar-hi un parell de mafiosos (un amb uniforme probablement per despistar-lo) que li van oferir uns diners si els avisava de que la seva carga de marihuana seria controlada. Era per una raó humanitària, li van assegurar i ell va parar la mà.

Amb el temps, l'Óscar tenia la calaixera plena a vessar d'euros i la dona, ordenada com bona policia ja començava a remugar dient que a veure on posava ella la roba blanca. I aleshores l'Oscar va recuperar la seva vocació de pintor empaperador i va anar posant els bitllets a la paret i els tapava amb paper d'empaperar.

La casa va quedar una monada i ells vivien tan tranquils. No gastaven una pela, no fos cas i de sobte, quan tot anava tant bé, venen uns companys i li foraden la casa.

Sincerament, això no està bé i menys entre companys. Què no és bonic tenir la casa endreçada?

I és que les coses si no s'expliquen no s'entenen. En tot cas, LLUFA pels companys.

els policies, si es que estudien) destacava per la bona conducta, saludava a qualsevol que veia amb uniforme (encara que fossin del personal de neteja) i sempre donava la raó al superior. A més, el seu